

for mig er Spørgsmaalet, er, om der er Udsigt til, at Staten, hvis den undlader disse Afskrivninger og det hele dermed i Forbindelse staaende System, da vil skjule nogen Formueforringelse, eller om den vil skjule en Formuefremgang, og da tror jeg, at naar Staten er i gode økonomiske Forhold, saaledes at man holder alting ordentlig vedlige og anskaffer alt det nye, som bør og skal anskaffes for at holde Driften i Gang, vil man altid have en Formuefremgang paa dette Omraade, saa ville med andre Ord Nyanskaffelserne altid være større end Afskrivningerne, og saa gør det ikke noget, at man ikke faar det med op i Status. Et sundt og kraftigt økonomisk Statsliv vil ikke behøve dette Bogholderi, som i øvrigt naturligtvis er byrdefuldt paa andre Maader: Det er besværligt, og det vanskeliggør mange Mennesker Tilegnelsen af Regnskabets Resultater; der er altsaa virkelig Grunde til at ønske sig fritaget for det og det dermed forbundne store Arbejde; det giver ogsaa Anledning til Tvivlsspørgsmaal i det enkelte med Hensyn til, hvorledes man skal forholde sig. Naar man derfor kan være sikker paa, at Staten arbejder under sunde økonomiske Forhold, finder jeg ikke, at det behøves. Der er ogsaa en anden Skyggeside derved, nemlig den, at Staten kommer til at opstille en Status, der indeholder Slotte, Samlinger, Toldbygninger, Fæstningsværker, Undervisnings-etablissementer o. desl. At den Slags Ting opføres i Status, kan ligefrem vække en vis Mistillid, det vil jo være noget ganske nyt at komme ind paa for Danmark, vort Statsbogholderi vilde blive forskelligt fra alle andre Landes, det er slet ikke almindeligt, og det vilde derfor vække Opsigt. Man vilde sige: Ere de, for at faa deres Status til at se godt ud, nødte til at tage alt det op i den? Ere de nødte til at pynte deres Status med alle disse Ting? Jeg vil hertil sige, at paa dette Moment lægger jeg i den nuværende Situation endog meget stor Vægt. Jeg tror virkelig, at hvis den højtærede Finansminister nu var kommen med Finansloven saaledes, at Udgifterne paa alle egentlige Udgiftsparagraffer vare blevne betydeligt mindre og vare førte over til § 26, vilde man have troet — og det vilde have været vanskeligt for Finansministeren at fralægge sig det —, at der virkelig var den Hensigt forbundet med det netop i den nuværende Situation at pynte paa Status, og man vilde sige: Det hele er kun naaet ved Ompostering af denne Art. Det

vilde jeg have anset for en ligefrem Fare. Jeg finder derfor i det hele, at det System, som er foreslaaet, med den Udgiftspostering, som vi have valgt, og med den Maade, hvorpaa Finansministeren vil laane til de produktive Anlæg, i det hele er et stærkt System. Men Forudsætningen for dets Berettigelse er selvfølgelig, at der er sørget for Balance mellem Udgift og Indtægt, saaledes at alle Udgifter, inklusive Saldoen paa § 26, virkelig afholdes af Aarets Indtægt. Er dette Tilfældet, tror jeg, at de formelle Forhold ere i udmærket Orden ved det nu foreslaaede System.

K. M. Klausen: Under de foregaaende Dages Forhandlinger er der fra forskellige Sider rettet Henvendelser til mig, som jeg skal søge saa kort som muligt at besvare. Det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov) var den Dag, han talte, i en meget vanskelig Stilling. Han skulde forsvare baade Generalerne og den højtærede Forsvarsminister. Om Generalernes Optræden sagde han, at den var forsvarlig og forklarlig, han stillede sig som lydige Soldat paa Generalernes Side. Men det ærede Medlem kunde heller ikke godt bryde Staven over den højtærede Forsvarsminister, og derfor udtalte han, at der efter hans Mening ikke i Øjeblikket kunde være Tale om at rette noget Angreb paa den nuværende Regering. Jeg synes, at det ærede Medlem er en Mester i at tjene to Herrer, baade Generalerne og Forsvarsministeren. Men Stillingen er vanskelig, og det kom navnlig frem i en Udtalelse, som jeg skal citere. Han sagde: „Der hører betydelig Resignation, et stort Taalmod og Udholdenhed til, til Trods for alt, dog at blive paa den Plads, man en Gang er bleven stillet paa.“ Det vil jeg godt tro, naar man staar som det ærede Medlem, saa skal der Resignation, Taalmod og Udholdenhed til for at holde sig paa den Plads, han er stillet paa. Man kan ikke andet end beundre, at det ærede Medlem saaledes forstaar at bære sin Kappe paa begge Skuldre.

Overfor det ærede Medlem fra Kolding (Laursen) og det ærede Medlem fra Vejle (Nørgaard) vil jeg ogsaa gerne gøre nogle Bemærkninger. Det ærede Medlem fra Kolding mente, at Finanslovkommissionen var bleven politisk. Det kan man meget godt sige. Det var en Kommission, der omfattede Folk fra alle politiske Læjre. Vi gik alle ind i den med en bestemt politisk Opfattelse, og den have vi selvfølgelig ikke svigtet, fordi vi kom ind i Kommissionen. Og ud fra dette Standpunkt er det, at vi